

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญ

ภาษาไทยนั้นมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อสังคมมนุษย์ เพราะภาษาเป็นลักษณะพิเศษที่แยกคนออกจากสัตว์ เมื่อมนุษย์อยู่รวมกันเป็นสังคมขนาดใหญ่ ก็ย่อมมีการใช้ถ้อยคำภาษาติดต่อกันสื่อสารระหว่างกันและกันในชีวิตประจำวัน เพื่อใช้สร้างความเข้าใจอันดีต่อกัน ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (2551) ที่กำหนดว่า การจัดการศึกษาในปัจจุบันจำเป็นต้องเน้นความสำคัญและทักษะด้านภาษา เน้นการใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้อง โดยจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกปฏิบัติให้คิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น รักการอ่านและเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง ดังพระบรมราโชวาทในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร พระมหากษัตริย์ไทย รัชกาลที่ 9 พระราชทานพระบรมราโชวาทในพิธีพระราชทานปริญญาบัตรแก่บัณฑิตวิทยาลัย วิชาการศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เมื่อวันที่ 15 ธันวาคม พ.ศ. 2509 ความว่า “สิ่งสำคัญ คือ ให้นักเรียนรู้จักคิดพิจารณา การสอนให้นักเรียนมีความรู้เป็นสิ่งสำคัญมาก แต่มีสิ่งสำคัญยิ่งกว่านั้นอีก คือ จะต้องฝึกหัดให้นักเรียนรู้จักคิดพิจารณา นำวิชาความรู้นั้น ไปใช้ในทางที่ถูกต้องเหมาะสมแก่งานได้ด้วย การศึกษาที่ให้ทั้งวิชาการและวิธีใช้วิชา โดยถูกต้องเช่นนี้ จึงจะเป็นการศึกษาที่ดี”

การอ่าน มีความสำคัญทั้งด้านการศึกษา การงานและชีวิตส่วนตัว ผู้อ่านที่ดีควรตั้งวัตถุประสงค์ในการอ่านให้ชัดเจน เข้าใจกระบวนการอ่าน เพราะการอ่านมิใช่แต่เพียงเข้าใจความหมายของคำ อ่านคำถูก ออกเสียงได้ถูกต้องเท่านั้น แต่การอ่านสามารถทำให้ผู้อ่านประสบความสำเร็จในชีวิตการเรียน การทำงาน สามารถนำสิ่งที่ได้รับจากการอ่านไปใช้ในชีวิตประจำวัน เพื่อพัฒนาตนเอง และประเทศชาติต่อไป การอ่านนั้นมิใช่เป็นพรสวรรค์ แต่เกิดจากการฝึกฝนและการเรียนรู้

ฉันทขจร กันชาติ (2550 : 13) กล่าวว่า การอ่านเป็นการสื่อสาร ซึ่งผู้เขียนถ่ายทอดความคิดของตนออกมาให้ผู้อ่านรับรู้และการอ่านที่อาศัยพื้นฐานจากประสบการณ์เดิมของผู้อ่านเป็น และฝึกทักษะการอ่านบ่อย ๆ จะสามารถวิเคราะห์คำ ความหมายของคำ เข้าใจเนื้อเรื่องสามารถแปลความ ตีความ ขยายความและจับใจความสำคัญของสิ่งที่อ่านได้ซึ่งจะนำไปสู่การอ่านที่มีประสิทธิภาพ

การเขียน เป็นทักษะที่สำคัญในการสื่อสาร เป็นทักษะการส่งสารที่ซับซ้อนและต้องอาศัย ทักษะและกระบวนการอื่นประกอบ เช่น ทักษะการอ่าน ทักษะการฟัง กระบวนการคิด และทักษะ การใช้ภาษา เพราะผู้ที่เขียนได้ดีจะต้องเป็นผู้อ่านมาก ฟังมาก มีความรู้และประสบการณ์ กว้างขวาง มีกระบวนการคิดที่ดี และที่สำคัญต้องมีทักษะการใช้ภาษาที่ดี และที่สำคัญจะต้องเขียน สะกดคำในภาษาไทยได้อย่างถูกต้องตรงความหมายในพจนานุกรม

ไพฑูลย์ มุลติ (2546 : 25) ได้อธิบายความหมายของการเขียนสะกดคำ คือ การจัดเรียง พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ให้เป็นคำที่มีความหมายและถูกต้องตรงตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน และสามารถนำคำดังกล่าวไปใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้

ปัจจุบันนี้ผู้ใช้ภาษาไทยควรตระหนักและเห็นความสำคัญของการใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสาร ระหว่างกันและกัน ไม่ว่าจะเป็นการใช้ทักษะการอ่าน หรือ ทักษะการเขียน ล้วนแล้วแต่มีความสำคัญ ทั้งต่อตนเองและผู้อื่น ผู้ที่ใช้ภาษาไทยได้ดีจะต้องทำความเข้าใจและศึกษาหลักเกณฑ์ของทักษะต่าง ๆ เพื่อให้ใช้ภาษาไทยได้ถูกต้องและเหมาะสม หรือ เกิดข้อผิดพลาดให้น้อยที่สุด ซึ่งปัญหาที่พบมากที่สุด คือ การใช้ทักษะการอ่านคำและเขียนคำในภาษาไทย สังเกตได้จากการที่คนไทยอ่านหนังสือน้อยลง ส่วนหนึ่ง คือ ไม่มีเวลา แต่อีกส่วนหนึ่ง คือ กลัวจะอ่านผิด บางคนก็กลัวการอ่านคำยาก เพราะไม่รู้จะ อ่านคำนั้นอย่างไร ส่วนการใช้ทักษะการเขียนคำก็นับว่าเป็นปัญหาที่จะมาพร้อมกับการอ่านคำเสมอ อาจเป็นเพราะว่า เมื่อเราอ่านคำผิด จึงทำให้เราเขียนผิด หรือเขียนคำไม่ถูกต้องกับความหมาย หรือไม่ เหมาะสมกับบริบทของข้อความนั้น บางคนก็กลัวคนอื่นจะอ่านออก จึงเขียนคำไม่ชัดเจนอาจทำให้ ผู้อื่นเข้าใจความหมายของคำผิดได้

เช่นเดียวกันกับนักศึกษาคณะครุศาสตร์ สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยราชภัฏ รำไพพรรณี บางคนที่ใช้ภาษาไทยไม่ถูกต้อง โดยเฉพาะทักษะการอ่านและเขียนคำในภาษาไทยพบว่า นักศึกษามีปัญหามากที่สุด สังเกตจากการทำงานส่งในรายวิชาอื่น ๆ ที่ผู้วิจัยสอน คำที่ผิดพลาดมากที่สุด เช่น ด้านการอ่าน คำว่า ภูมิศาสตร์ อ่านว่า พูม – มิ – สาด ที่ถูกต้องควร อ่านว่า พู – มิ – สาด คำว่า เกตุมาลา อ่านว่า เกต – ตู – มา – ลา ที่ถูกต้องควร อ่านว่า เก – ตู – มา – ลา ด้านการเขียน คำว่า อนุญาต เขียนเป็น อนุญาติ , คำว่า อินเทอร์เน็ต เขียนเป็น อินเตอร์เน็ต ซึ่งถ้าปล่อยปละละเลย ก็จะกลายเป็นปัญหาที่ยากเกินแก้ไขได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงคิดหาวิธีการพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียน คำในภาษาไทยที่ถูกต้องให้แก่ นักศึกษาคณะครุศาสตร์ สาขาวิชาภาษาไทยเพื่อเสริมสร้างความรู้และ เตรียมความพร้อมก่อนออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ซึ่งการอ่านคำและการเขียนคำในภาษาไทยให้ เข้าใจอย่างถ่องแท้ และจะต้องฝึกฝนทักษะต่าง ๆ ให้เกิดความชำนาญอยู่เสมอ เพื่อจะได้ใช้ภาษาไทย ได้อย่างถูกต้อง ตามหลักพจนานุกรมไทยฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 การพัฒนาการ อ่านและการเขียนควรที่จะดำเนินควบคู่กันไปเพราะพื้นฐานสำคัญของการสอนทั้งการอ่านและการ เขียน คือ การเชื่อมโยงประสบการณ์เดิม การสร้างความคิดจากการอ่านและเขียนและการฝึกหัด

กระทำซ้ำอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้เกิดความคล่องแคล่วชำนาญเหล่านี้ ถือว่าเป็นหลักการที่ครูภาษาไทย รวมถึงทุกวิชาสามารถนำไปเป็นพื้นฐานในการพัฒนาผู้เรียนได้

การสอนแบบวัฏจักรสืบเสาะหาความรู้ 5Es เป็นรูปแบบของการเรียนรู้รูปแบบหนึ่งที่น่าให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ตรงในการเรียนรู้ โดยการแสวงหาและศึกษาค้นคว้าเพื่อสร้างองค์ความรู้ของตนเอง โดยใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งมีผู้สอนคอยอำนวยความสะดวกและสนับสนุน ทำให้ผู้เรียนสามารถค้นพบความรู้หรือแนวทางแก้ปัญหาได้ด้วยตัวเอง และสามารถนำมาใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งถือว่าเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้นำความรู้ หลักการ แนวคิดหรือทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ไปเชื่อมโยงกับประเด็นปัญหาที่ผู้เรียนสนใจศึกษา ค้นคว้า และลงมือปฏิบัติด้วยตนเองตามความสามารถและความถนัดของตนเองอย่างเป็นอิสระ ทำให้การเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้ 5 ขั้นตอนนี้ นับได้ว่าเป็นรูปแบบหนึ่งของการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มี 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. การสร้างความสนใจ (Engagement) ขั้นนี้เป็นของการนำเข้าสู่บทเรียนหรือนำเข้าสู่เรื่องที่อยู่ในความสนใจที่เกิดจากข้อสงสัย โดยผู้สอนจะต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจใคร่รู้เพื่อนำเข้าสู่บทเรียนหรือเนื้อหาใหม่ ๆ

2. การสำรวจและค้นหา (Exploration)

เมื่อทำความเข้าใจในประเด็นหรือคำถามที่สนใจศึกษาอย่างถ่องแท้แล้ว ผู้สอนจะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนดำเนินการศึกษาค้นคว้า โดยการรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น การสำรวจ การสืบค้นจากเอกสารต่าง ๆ การทดลอง เป็นต้น เพื่อตรวจสอบสมมุติฐานและให้ได้ข้อมูลอย่างเพียงพอที่จะนำไปใช้ในการอธิบายและสรุป

3. การอธิบายและลงข้อสรุป (Explanation)

เมื่อได้ข้อมูลอย่างเพียงพอแล้ว ผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนนำข้อมูลที่ได้อธิบายและแปลผล เพื่อสรุปผลและนำเสนอผลที่ได้ในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การบรรยายสรุป การสร้างแบบจำลอง การวาดภาพ หรือการสรุปเป็นตารางหรือกราฟ ซึ่งผลสรุปที่ได้นั้น จะต้องสามารถอ้างอิงความรู้ มีความสมเหตุสมผลและมีหลักฐานที่เชื่อถือได้

4. การขยายความรู้ (Elaboration)

เป็นขั้นของการนำความรู้ที่ได้จากขั้นก่อนหน้า มาเชื่อมโยงกับความรู้เดิมหรือใช้อธิบายถึงสถานการณ์หรือเหตุการณ์เกี่ยวข้อง โดยผู้สอนอาจจัดกิจกรรมและให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมนั้น ๆ เช่น ตั้งคำถามจากการศึกษาเพื่อให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายและแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม ซึ่งจะให้นักเรียนสามารถเชื่อมโยงความรู้เข้ากับประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องได้มากขึ้น

5. การประเมินผล (Evaluation)

เป็นขั้นของการประเมินการเรียนรู้ด้วยกระบวนการต่าง ๆ เช่น การทำข้อสอบ การทำรายงานสรุป หรือการให้นักเรียนประเมินตัวเอง เป็นต้น เพื่อตรวจสอบนักเรียนว่ามีความรู้ที่ถูกต้อง

มากนักน้อยเพียงไร จากการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้ดังกล่าว ผู้สอนจะต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียน วิเคราะห์วิจารณ์และคิดพิจารณาความรู้ที่ได้ให้รอบคอบ โดยมีผู้สอนช่วยตรวจสอบและปรับปรุง ความรู้ที่ผู้เรียนได้รับนั้นให้ถูกต้องเหมาะสมและสอดคล้องกับความรู้เดิมของผู้เรียนมากยิ่งขึ้น และนำ ผู้เรียนไปสู่คำถามที่ต้องการการสำรวจตรวจสอบต่อไปอย่างต่อเนื่อง

ดังนั้น กระบวนการสอนแบบวัฏจักรสืบเสาะหาความรู้ จึงเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้ใหม่ด้วยตนเอง โดยผ่านกระบวนการคิดและปฏิบัติ จึงใช้กระบวนการทาง วิทยาศาสตร์เป็นเครื่องมือและเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางในการจัดกิจกรรม การเรียนการสอน โดยผู้สอนเป็นเพียงแค่ผู้ชี้แนะแนวทางในการเรียนการสอนเท่านั้น การเรียน ในลักษณะนี้จะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สามารถจดจำสิ่งที่ได้จากการเรียนรู้และจะทำให้ความรู้ ติดทนได้นาน สามารถนำความรู้ที่ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้ในชีวิตประจำวันได้

ด้วยความสำคัญดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาการพัฒนาทักษะการอ่านและเขียนคำ ในภาษาไทยจากผลการสอนแบบวัฏจักรสืบเสาะหาความรู้ 5Es ของนักศึกษาคณะครุศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย ชั้นปีที่ 3 เนื่องจากเป็นนักศึกษาที่เรียนในรายวิชา หลักการอ่านและเขียนคำ ในภาษาไทย เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและเขียนคำในภาษาไทยของนักศึกษาให้เป็นที่ไปในทิศทาง เดียวกัน อันจะก่อให้เกิดความรู้ที่คงทนและยาวนานต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการอ่านและเขียนคำในภาษาไทยด้วยการสอนแบบวัฏจักร สืบเสาะหาความรู้ 5Es ของนักศึกษาคณะครุศาสตร์ สาขาวิชาภาษาไทย ชั้นปีที่ 3
2. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและเขียนคำในภาษาไทยก่อนและหลังการสอนแบบ วัฏจักรสืบเสาะหาความรู้ 5Es ของนักศึกษาคณะครุศาสตร์ สาขาวิชาภาษาไทย ชั้นปีที่ 3

ประโยชน์ของการวิจัย

1. ทำให้ทราบพฤติกรรมการอ่านและเขียนคำในภาษาไทย ด้วยการสอนแบบวัฏจักร สืบเสาะหาความรู้ 5Es ของนักศึกษาคณะครุศาสตร์ สาขาวิชาภาษาไทย ชั้นปีที่ 3
2. ทำให้ทราบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและเขียนคำในภาษาไทยก่อนและหลังการสอน แบบวัฏจักรสืบเสาะหาความรู้ 5Es ของนักศึกษาคณะครุศาสตร์ สาขาวิชาภาษาไทย ชั้นปีที่ 3
3. ทำให้นักศึกษาเกิดความตระหนักและเห็นคุณค่าของการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง ตามหลักการอ่านและเขียนคำในภาษาไทย เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในการศึกษาต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตด้านข้อมูล

กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมาย ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาคณะครุศาสตร์ สาขาวิชาภาษาไทย ชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 ทั้งหมดมีจำนวน 61 คน ได้มาโดยวิธีการติดป้ายประกาศเชิญชวนนักศึกษาที่สนใจที่จะเข้าร่วมโครงการวิจัยให้ลงทะเบียน เพื่อเข้าร่วมโครงการตามความสมัครใจ เมื่อนักศึกษาลงทะเบียนเสร็จแล้ว มีนักศึกษาหมู่เรียนที่ 1 จำนวน 30 คน และนักศึกษาหมู่เรียนที่ 2 จำนวน 31 คน ที่ลงทะเบียนเข้าร่วมโครงการวิจัย

ตัวแปร

ตัวแปรต้น คือ การสอนแบบวัฏจักรสืบเสาะหาความรู้ 5 ขั้น

ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมการอ่านและเขียนคำในภาษาไทย และผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน และเขียนคำในภาษาไทย

ขอบเขตด้านเนื้อหา

ผู้วิจัยกำหนดเนื้อหาในการพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำในภาษาไทย ด้วยการสอนแบบวัฏจักรสืบเสาะหาความรู้ 5Es ขั้นตอนแรกผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลเกี่ยวข้อง และดำเนินการสร้างแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียน สร้างใบงานและแบบฝึกหัดให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องก่อนนำไปทดลองใช้เก็บข้อมูล โดยเลือกเนื้อหาการอ่านอย่างไรและเขียนอย่างไร ดังนี้ หลักการอ่านพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ หลักการอ่านตัวเลข ต่าง ๆ หลักการอ่านเครื่องหมายต่าง ๆ หลักการเขียนคำและวันเดือนปี โดยใช้การสอนแบบวัฏจักรสืบเสาะหาความรู้ (5Es) มี 5 ขั้นตอน ดังนี้

- 1) ขั้นสร้างความสนใจ (Engagement)
- 2) ขั้นสำรวจและค้นคว้า (Exploration)
- 3) ขั้นอธิบายและลงข้อสรุปในแต่ละเรื่อง (Explanation)
- 4) ขั้นขยายความรู้ (Elaboration)
- 5) ขั้นประเมินผล (Evaluation) และให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบหลังเรียน

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกระดับของการสืบเสาะหาความรู้ของผู้เรียนอยู่ 3 ระดับ คือ

1. แบบยืนยัน เป็นการสืบเสาะหาความรู้ที่ให้ผู้เรียนเป็นผู้ตรวจสอบความรู้

หรือแนวคิดที่ได้อ่านในแต่ละเรื่อง เพื่อยืนยันความรู้ที่ถูกต้องก่อนแล้ว โดยครูเป็นผู้กำหนดปัญหาและคำตอบ ซึ่งอยู่ในรูปแบบของใบงานและแบบฝึกหัด ซึ่งตรงกับกระบวนการสอนวัฏจักรสืบเสาะหาความรู้ ขั้นที่ 1 สร้างความสนใจ

2. แบบนำทาง เป็นการสืบเสาะหาความรู้ที่ให้ผู้เรียนค้นพบองค์ความรู้ใหม่ด้วยตนเอง โดยครูเป็นผู้อธิบายการสำรวจตรวจสอบแล้วให้ผู้เรียนปฏิบัติการสำรวจตรวจสอบตามวิธีการที่กำหนด ซึ่งตรงกับกระบวนการสอนวัฏจักรสืบเสาะหาความรู้ขั้นที่ 2 สำรวจและค้นหา

3. แบบเปิด เป็นการสืบเสาะหาความรู้ที่ให้ผู้เรียนค้นพบองค์ความรู้ใหม่ด้วยตนเอง ซึ่งตรงกับกระบวนการสอนวัฏจักรสืบเสาะหาความรู้ขั้นที่ 3 อธิบายและลงข้อสรุป ขั้นที่ 4 ขยายความรู้ และขั้นที่ 5 การประเมิน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การอ่านและเขียนคำในภาษาไทย หมายถึง หลักเกณฑ์การอ่านและเขียนคำในภาษาไทย และการฝึกวิเคราะห์คำที่อ่านและเขียนผิดจากกฎเกณฑ์

2. การสอนแบบวัฏจักรสืบเสาะหาความรู้ 5Es หมายถึง กระบวนการจัดการเรียนรู้แบบวัฏจักรสืบเสาะหาความรู้ 5 ขั้น ได้แก่

1) การสร้างความสนใจ (Engagement) ขั้นนี้เป็นของการนำเข้าสู่บทเรียนหรือนำเข้าสู่เรื่องที่อยู่ในความสนใจที่เกิดจากข้อสงสัย โดยผู้สอนจะต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจใคร่รู้ เพื่อนำเข้าสู่บทเรียนหรือเนื้อหาใหม่ ๆ

2) การสำรวจและค้นหา (Exploration) เมื่อทำความเข้าใจในประเด็นหรือคำถามที่สนใจศึกษาอย่างถ่องแท้แล้ว ผู้สอนจะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนดำเนินการศึกษาค้นคว้า โดยการรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น การสำรวจ การสืบค้นจากเอกสารต่าง ๆ การทดลอง และการจำลองสถานการณ์ เป็นต้น เพื่อตรวจสอบสมมุติฐานและให้ได้ข้อมูลอย่างเพียงพอที่จะนำไปใช้ในการอธิบายและสรุป

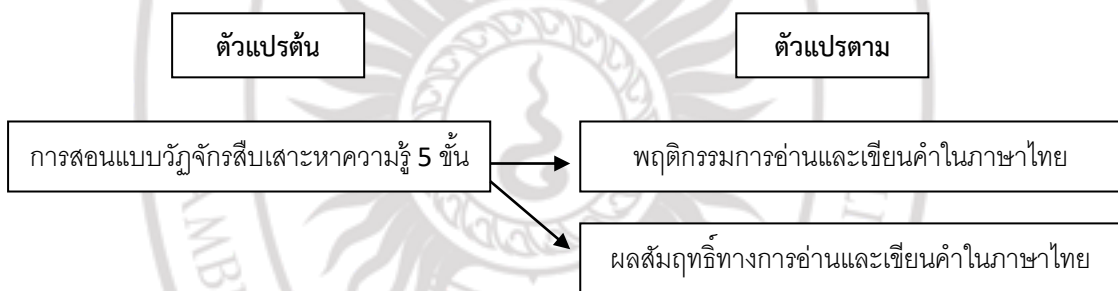
3) การอธิบายและลงข้อสรุป (Explanation) เมื่อได้ข้อมูลอย่างเพียงพอแล้ว ผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนนำข้อมูลที่ได้อธิบายและแปลผล เพื่อสรุปผลและนำเสนอผลที่ได้ในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การบรรยายสรุป การสร้างแบบจำลอง การวาดภาพ หรือการสรุปเป็นตารางหรือกราฟ ซึ่งผลสรุปที่ได้นั้น จะต้องสามารถอ้างอิงความรู้ มีความสมเหตุสมผลและมีหลักฐานที่เชื่อถือได้

4) การขยายความรู้ (Elaboration) เป็นขั้นของการนำความรู้ที่ได้จากขั้นก่อนหน้านี้มาเชื่อมโยงกับความรู้เดิมหรือใช้อธิบายถึงสถานการณ์หรือเหตุการณ์เกี่ยวข้อง โดยผู้สอนอาจจัดกิจกรรมและให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมนั้น ๆ เช่น ตั้งคำถามจากการศึกษาเพื่อให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายและแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม ซึ่งจะทำให้นักเรียนสามารถเชื่อมโยงความรู้เข้ากับประสบการณ์หรือสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องได้มากขึ้น

5) การประเมินผล (Evaluation) เป็นขั้นของการประเมินการเรียนรู้ด้วยกระบวนการต่าง ๆ เช่น การทำข้อสอบ การทำรายงานสรุป หรือการให้นักเรียนประเมินตัวเอง เป็นต้น เพื่อตรวจสอบนักเรียนว่ามีความรู้ที่ถูกต้องมากน้อยเพียงไร จากการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้ดังกล่าว ผู้สอนจะต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนวิเคราะห์วิจารณ์และคิดพิจารณาความรู้ที่ได้ให้รอบคอบ โดยมีผู้สอนช่วยตรวจสอบและปรับปรุงความรู้ที่ผู้เรียนได้รับนั้นให้ถูกต้องเหมาะสม และสอดคล้องกับความรู้เดิมของผู้เรียนมากยิ่งขึ้น และนำผู้เรียนไปสู่คำถามที่ต้องการการตรวจสอบตรวจสอบต่อไปอย่างต่อเนื่อง

3. นักศึกษาคณะครุศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย หมายถึง นักศึกษาคณะครุศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย ชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี จำนวน 61 คน ที่ศึกษาในรายวิชา หลักการอ่านและเขียนคำในภาษาไทย

กรอบแนวความคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวความคิดในการวิจัย